

erre majd fedezetet fog teremteni. Nem lehet akadályozni annak, hogy

az élelmiszerkiosztást, vagy az ebédosztást decentralizálják.

Nem lehet a Somogyi-telepi inségesekkel havonta 240 kilométert gyalogoltatni az inséglevesekért. A munkanélküliek nincsenek összeírva.

— Össze van írva — mondja a polgármester —, a számuk családtagjaikkal együtt több, mint 10.000

Pásztor indi ványozza: rendelje el a közgyűlés az elosztóhelyek decentralizációját. Minél nagyobb humanitást és melegséget kér a hatóságtól a munkanélküliek számára.

Bakó László kifogásolja, hogy

a népjóléti bizottságot még sohasem hívták össze.

A múlt évi Bezdán-akció az idén részeire oszlik fel, mert a szervezet megszűnt a szükséges kapcsolat hiányában. Ezeket a kérdéseket már régen tisztázni kellett volna, mert a segélyezés ideje elérkezett. A népjóléti bizottság sürgős összehívását kéri a segélyezési akció megszervezése céljából is. A munkakép-telen szegényeket külön kell választani a munkaképes emberektől, mert demoralizáló, ha a munkaképes embereket a koldusok sorába sorozza a hatóság. A polgári társadalom érdekében minden áldozatot meg kell hozni a szegénység, a munkanélküliség problémájának megoldásáért.

Bakó László kijelenti, hogy a népközhatal átszervezése kényszernek is demoralizáló hatása van.

— Szabó tanácsnok ur majd elmegy a katonasághoz — mondja a polgármester — és gulyásgulyát kér. Azokkal decentralizáljuk az ebédosztást.

Deák János után Horváth József szólalt fel. Beszédében

a népjóléti ügyosztály nyomozásaival

foglalkozott. Alaptalan besugárásokra is megvonják a népközhatal ellátást a munkanélküliektől. Ha az ilyen valamelyik szociáldemokrata városatyja segítségét kéri, kérdőre vonják az ügyosztályban, hogy miért fordult szociálistához. Kifogásolja az inségebédért való megdolgoztatás rendszerét. Amikor a város egyházi célokra súlyos összegeket áldoz.

— Kötelessége a városnak, — kiáltja Mária-földy Márton.

— Nem kötelessége gömbölyűre hízalni a papokat — folytatja Horváth —, amikor szociális kötelezettségek teljesítésére nincsen pénz. (Zaj.)

— Ezért a kijelentéséért rendreutasítom — csönget a polgármester — és figyelmeztetem, hogyha így folytatja, megvonom a szót. Egy tisztes osztályt nem lehet így aposztrofálni!

Horváth kijelenti, hogy a rendreutasítást tudomásul veszi, de igazságtalannak tartja, hogy a város erején felül áldozzon egyházi célokra, ugyanakkor, amikor a népközhatal ebéd megjavításáért hiába deputációztak.

A polgármester kijelenti, hogy a népjóléti bizottságot csütörtökre összehívta és ezen az ülésen tárgyalják le az elhangzott indítványokat.

A napközi otthon

tételénél Horváth József szólalt fel. Ez az intézmény csak a nevében napközi otthon, de lényegében nem az. A napközi otthon nem csinálhat nyári vakációt, hanem az a hivatása, hogy a munkásgyermekekkel foglalkozzon a munkaidő alatt. A napközi otthonokban alkalmazott óvónők nem teljesítik kellőképpen kötelességüket. Mindent elkövettek, hogy nyári vakációt kapjanak, pedig erre az intézményre nyáron is éppen olyan szükség van, mint télen.

Páter Schneider Vencel védelmébe veszi a napközi otthonok óvónőit. Kijelenti, hogy lelkiismeretesen teljesítik kötelességüket. Az a panasz ellenben jogosult, hogy nyáron nem kapnak ebédet a napközi otthonok növendékei.

Dr. Szamek Sára a tejakció kiterjesztését

sürgeti, mert a rosszul táplált munkásszerveknek fokozott szükségük van a tejre.

A hajléktalanok menhelyének kérdésénél Horváth József a menhely kibővítését sürgeti. Petrik Antal felszólalása után a tételt elfogadták.

A közgyűlés ezután 500 pengőt megszavazott a szatymazi hősi emlékműre.

A piacok

tételénél Szűcs Imre kifogásolta, hogy a Mars-téri piac ellenére is kocsi piac van a Rudolftéren. Kéri a helypénzek tarifájának leszállítását.

Kovács Ferenc és Császár Rudolf felszólalása után elfogadták a tételt.

A városrendezés

tételénél Dobóczy Szilveszter a Mátyás király-tér nyári útjainak megszüntetését sürgeti, mert a por megöli a növényzetet. Dr. Tóth László a Gedó előtti térnek a szükségmunkák keretében való rendezését kéri. Petrik

Antal a telepí gyalogjárdák rendbehozásának szükségességére hívja fel a figyelmet. Kis-péter Lőrinc a Cserepes-tó levezetését sürgeti.

Berzenczey Domokos szükségesnek tartja a tó vízerék levezetését, de óva int a tóterület feltöltésétől, mert ez a medence biztonsági gyűjtője a záporvizeknek.

Hasonló értelemben szólalt fel Szirányi Béla. A víz levezetését — mondta — Bitó halásznati jogbérlo akadályozta meg eddig.

— Felmondjuk Bitó bérletét! — szól a polgármester.

Horváth József a Somogyi-telepen uralkodó állapotokról beszélt. Javasolta, hogy a város a körtöltésen belül lévő magántulajdonu szántóföldeket cserélje el külterületi földekkel, azután pedig parcellázza fel a belső területeket házhelyekké. Így fokozatosan meg lehetne szüntetni a telepeket.

A közgyűlés a tételt elfogadta, majd a polgármester félnyolc órakor a vita folytatását kedd délutánra halasztotta.

A SZÖKÖTT KATONA REGÉNYE

Idegen név, lopás, válás, fegyveres erő elleni vétség, okirathamisítás

(A Délmagyarország munkatársától.) Kun Mihály szegedi honvédnek 1928 október 28-án kellett volna szabadságáról ezredéhez bevonulnia. Kun ehelyett azonban felkereste régi ismerősét, Simon Istvánné kecskeméti asszonyt, aki különváltan élt férjétől. A honvéd ezzel a cselekedetével elindított egy különös bűnügyi regényt, amely csak most, hétfőn ért véget a szegedi törvényszék Vild-tanácsa előtt.

A bűnügyi irataiból egy igen bonyolult história bontakozik ki. Kun Mihály, aki 1928 október 28-ika után szökött katonának volt tekinthető, elhatározta, hogy valamilyen módon elrejtőzik. Egy hónapig Kecskeméten bujkált, majd Simon Istvánnéval együtt Szegedre jött. Simonné Szegeden a Vitéz-uccában házmesteri állást vállalt és közös háztartásra lépett Kun Mihállyal. Azonban, hogy Kun valódi személyazonossága ki ne derülhessen,

katonát valóféltben lévő férje, Simon István néven szerepeltette.

Hosszu ideig élt így Kun Mihály, anélkül, hogy az ugyancsak Szegeden lakó Simon Istvánnak tudomására jutott volna a dolog.

Később Simonné terhesnek találta, hogy egyedül gondoskodik a háztartásról és közölte a katonával, hogy munkát néz neki is. Ugy állapodtak meg, hogy Kun Mihály továbbra is a férj nevét viseli és így vállal munkát. Mivel Kun a katonaságnál megtanulta a szobafestést, Simonné felkereste Ábrahám László szobafestő-mestert és Kun Mihályt elszerezdette hozzá inasnak.

Kun-Simon röviddel az elszegődés után

meglopta a gazdáját,

néhány pengőnyi készpénzt vitt el. Kun Mihály ugyanis azelőtt sem vetette meg az idegen jószágot és emiatt már többször meggyűlt a baja a hatóságokkal. Ábrahám László a lopást felfedezte és feljelentést tett inasa ellen. A feljelentést Simon István ellen tette és az eljárás így is indult meg Kun Mihály ellen.

Nagy ijedelem lett a dologból. Simon Istvánné 30 pengőt ajánlott fel Ábrahámnak arra az esetre, ha a feljelentést visszavonja, azonban már késő volt és Simon, illetve Kunt a bíróság elé citálták. Az eljárást ellene szabályszerűen lefolytatták, a bíróság ítéletet hozott, amelynek értelmében Simon Istvánt, Ábrahám László sérelmére elkövetett lopás miatt háromnapra fogházra ítélték.

Most újabb véletlen történt, amely azután kipattanította az ügyet. A bűnügyi folyamán az összes idézőket Simon Istvánné lakására küldték, ahol vagy Simonné, vagy Kun Mihály vette át és így a dolog mindig rendben volt. Az ügyészségnek azonban az az értesítése, melyben Simon Istvánt értesíti arról, hogy a 3 napos büntetését le kell töltenie,

véletlenül a Boldogasszony-sugáruton lakó igazi Simon Istvánhoz került.

A valódi Simon, a férj vette át az értesítést és amúltan látta, hogy őt lopásért elítélte a bíróság.

Azonnal az ügyészségre sietett, ahol tisztázta a dolgot. A megindult nyomozás során azután minden kiderült. Kun Mihályt beszéltették a katonai fogházba, az ügyészség pedig, a valódi Simon István érdekében perújrafelvételt kért a törvényszéken. Az újrafelvételi tárgyalás során az igazi Simon István ellen megszüntették az eljárást.

A katonai bíróságok felelősségre vonták Kunt úgy a szökés, mint a lopás miatt. Kun Mihály szigorú büntetést kapott:

két és fél évfelételt börtönre.

Simon István is megragadta az alkalmat és beadta a válókeresetet felesége ellen, kérte, hogy válasszák el őket, mert amint az iratokból kitűnt, nyilvánvaló, hogy felesége egy idegen férfivel élt közös háztartásban.

Mindezzel azonban nem lett vége a dolognak. Az ügyészség vádiratot készített Simon Istvánné ellen

fegyveres erő elleni vétség,

azonkívül ellene és Ábrahám László ellen, közokirathamisítás büntette miatt. A vádirat szerint ezeket a bűncselekményeket azáltal követték el, hogy: Simonné Kun Mihályt 1928 október 28-tól 1929 november 29-ig magánál tartotta, jóllehet tudta róla, hogy szökött katonára, ezenkívül lappangására segínyt nyújtott, mert együtt élt vele, azonkívül, a lopási ügyből kifolyólag a lakására érkező, de Simon István nevére címzett hivatalos iratokat átvette, holott tudta, hogy az, aki nála van, Kun Mihály és nem Simon István. De Ábrahám László is bűnös — mondotta a vádirat, mert Kun Mihályt a lopási ügyben Simon Istvánként igazolta, bár tudta, hogy az illető Kun Mihály.

A vádirat alapján került hétfőn bíróság elé Simon Istvánné és Ábrahám László. Simonné elismerte a bűnösségét, vallomásaiban terhelő adatokat szolgáltatott a szobafestőmester ellen. Szerinte Ábrahám tudta, hogy miről van szó, mert az elszegődítésnél nem azt mondta neki, hogy a férjét akarja elszerezdettetni, hanem azt, hogy a vele egy háztartásban élő férfit. Ábrahám László tagadta a vádat.

Dr. Kalmár Szilveszter ügyész vádbeszéde után a bíróság bűnösnek mondotta ki Simon Istvánnét fegyveres erő elleni vétségben, valamint közokirathamisítás vétségében és a sok enyhítő körülményre való tekintettel 14 napra fogházra ítélt. Ábrahám Lászlóval szemben a bíróság nem látta beigazoltnak a vádat és felmentette. Az ítélet jogerős.